

neputința de a duce până la capăt roluri "principale" sunt Gheorghe Visu, Petre Nicolae, Claudiu Istodor, Cristian Iacob, Alexandru Repan, Simona Mihăescu, Liliana Pană sau Vitalie Bantaș... chiar nu văd de ce publicului nu i-ar plăcea.

Pirandellismul acesta extrem e un spor de facilitate pentru spectacolul de teatru, dar Nona Ciobanu nu-și creează (false) inhibiții. Chiar dacă groapa despre care se vorbește și în jurul căreia părea că se trăiește în actu' întâi aflăm că s-a mutat

în noi înșine, că febra derutei noastre posttotalitare o adâncește, în spectacol se menține mereu o atmosferă senină și șugubeață.

Sebastian-Vlad Popa

Farmecul discret al comediei

TACHE, IANKE ȘI CADÎR de Victor Ion Popa • TEATRUL "RADU STANCA" din SIBIU • Data reprezentăției: 22 februarie 1998 • Regia: Emil Mândru • Scenografia: Vasile Rotaru • Distribuția: Avram Besoiu (Cadîr), Nae Flocă-Acileni (Ianke), Ion Buleandă (Tache), Mihai Bica (Ilie), Ovidiu Moț (Ionel), Ioana Blaga (Ana), Kitty Stroescu (Safta).

Tache,
Ianke
și Cadîr

S-a vorbit de nenumărate ori despre nevoia ca regizorii și directorii teatrelor să-și întoarcă fața cu mai multă grijă spre dramaturgia românească, ignorată cu totul, sau poate doar neglijată, în anii imediat următori lui 1989. Se pare că această criză este pe cale să dispară; se montează destule piese contemporane, se dramatizează opere literare de valoare. În plus, se pun în scenă chiar texte importante ale unor autori interbelici, dovedindu-se, aproape de fiecare dată, că demersurile de acest fel se bucură de succes.

În acest context, montarea cunoscutei piese **Tache, Ianke și Cadîr** de Victor Ion Popa la Teatrul "Radu Stanca" din Sibiu nu ni se mai pare o excepție, ci un lucru de înțeles. De mirare rămâne totuși viziunea regizorală, reconstituind până la amănunt spectacole antologice. Textul (întâia oară reprezentat în 1932 pe scena Teatrului "Maria Ventura", cu G. Timică, Alexandru Giugaru, Jules Cazaban, Maria Mohor, Silvia Dumitrescu) a avut parte, trebuie să recunoaștem, de montări devenite mai apoi puncte de referință în istoria teatrului românesc. De pildă, premiera de la Teatrul Municipal din București aducea în fața publicului actori ca Ștefan Ciubotărașu, Mihai Mereuță, Jules Cazaban, Octavian Cotescu, Mircea

Albulescu și Ileana Predescu. S-au jucat 848 de spectacole cu peste 350 000 de spectatori. În 1971, în regia actorului Ion Finteșteanu piesa vedea luminile scenei la Teatrul Național din București, avându-i ca protagoniști pe Alexandru Giugaru, Ion Finteșteanu, Marcel Angheliescu, Costache Antoniu...

Sigur că e destul de greu să ignorăm asemenea momente și sigur că imaginea unor mari creații ne tulbură încă sufletele. Totuși, credem că ar fi fost bine ca regizorul Emil Mândru să fi apelat nu la memoria sa afectivă, ci mai degrabă la imaginație. Altfel, fără să greșească mare lucru, a dat viață unui spectacol ușor desuet, păstrând doar farmecul unei comedii poetice excelent scrise.

Într-un decor (semnat de Vasile Rotaru) amintind și el de montările anterioare, actorii se mișcă firesc, fără exagerări. Un cuvânt aparte trebuie spus

despre evoluția lui Nae Flocă-Acileni (Ianke), nu pentru că actorul ar face o creație unică, dar pentru că se înscrie cu ușurință pe linia vechilor interpretări, dând replicilor savoarea cuvenită și aducând un plus de spontaneitate. Avram Besoiu (Cadîr) și Ion Buleandă (Tache) îl secondează cu profesionalism. Aparițiile episodice ale lui Mihai Bica (Ilie), construind un personaj pitoresc, cu multe reflexe comice, și Kitty Stroescu, într-o Safta plină de dezinvoltură, trebuie și ele menționate.

Neadevărați, și prin aceasta stridentți, s-au dovedit a fi tinerii Ovidiu Moț (Ionel) și Ioana Blaga (Ana). Poate că, în vremea din urmă, școala îi învață pe actori mai mult să epateze în creații de "avangardă" și mai puțin cum să ne impresioneze prin simplitatea și rafinamentul gesturilor mărunte.

Marinela Tepuș

